

Sõna

Issand, kui ma sinu silmis armu leian, siis ära mine oma sulasest mööda! 1Ms 18,3

Mõte

Jumala armu tundmisega võib olla nii, et vahel võib tunduda nagu ei tunneks seda nii võimsalt või üldse mitte. Mäletame hetki, mil see oli selgelt tajutav oma elus ja maailmas. Kuid me ei ela selle nimel, et neid erilisi hetki taga ajada. Igatseme aga küll. Üks võimalus sel puhul meelt rahuneda lasta, on tagasivaade, mitte igatsemine. Tagasivaates võime näha selgemalt. Hetk vilksatab nagunii mööda, isegi kui see on päevade ja kuude pikkune... Aga võime olla kindlad, et Jumala arm ei muutu. Nii ka ei peaks muutuma me palve Ta poole. Uus aasta on alanud Jumala armust.

Palve

Hea Jumal, Su arm on olnud ikka meie ligi, meid hoidmas ja kandmas. Anna, et võime seda teada ka uue aasta teedel. Aamen

Ülevaade aastast 2022

Suurimaks sündmuseks koguduses tuleb nähtavasti pidada Ukraina sõja-põgenike vastuvõtmist, nende majutamist leerimajas koguduse külalistemajja ja nende igakülgne toetamine. Saabusid kaks peret - kaks naist, kolm tüdrukut ja pensioniealine mees.

Kiriku seinal avati jaanipäeva paiku veel üks mälestustahvel, seekord kauaaegsele pastorile Henn Undile, kes teenis kogudust aastatel 1956-1986. Mälestustahvli avasid Henn Undi pojad, laulis kirikukoor, kohal oli palju inimesi.

Koguduse kantselei kolis ümber vastremonditud ruumi leerimajas. Muutus ka koguduse ametlik aadress - Viitna tee 5. Nüüdsest on kõik koos samas majas.

Leerimajas alustas tööd kodukohvik, mis on avatud kaks korda nädalas, kuid pakub ka peielauateenust.

Koguduse õpetaja andis suvel välja oma muusikaga duubel-CD Vaikuse vägi. Missa simplex. Esitus toimus kirikus 31. juulil.

Nagu ikka, kummitab kogudust töötajate puudus, eriti on puudus headest projektikirjutajatest. Näitena võib välja tuua asjaolu, et kiriku sadevee projektiga aruandeaastal üldse ei tegeletud. Need, kes midagi juba teevad, on tavaliselt ka ise väga hõivatud kõikvõimalike muude asjadega ning oma igapäevase leiva teenimisega. Nii jäävad kiriku asjad tahaplaanile. Lootus, et pärast pandeemiapiirangute lõppu tuleb kogudus kirikusse tagasi, ei läinud täide. Raskem on seletada annetajaliikmete arvu järsu languse põhjuseid. Siiski näitab annetuste suurus kirikule, et oma kiriku käekäigust hoolitakse ja see läheb inimestele korda.

Muret valmistab ka laste- ja noortetöö vajakajäämine tegijate puudusel.

Heas vormis on muusikatöö. Aktiivselt tegutseb Kirikukoor, orelimängu tase on väga hea.

Ühiskondlikus plaanis võib märgata rahva vaimse tervise kehva olukorda, pingeid, mida on ilmselt süvendanud energiahinna tõus, Ukraina sõda ja ikka veel kuskil luurav koroonaviirus. Kuid vaimse tervise parandamise puhul ei ole kirik selgelt see koht, kust tullakse abi otsima.

Jätkame Jumala abiga!

2022 arvudes

Ristiti 4 inimest (2021. 11), konfirmeeriti 2 inimest (6), laulatati 0 (0), maeti 11 inimest (9). Peeti 55 jumalateenistust ja palvust (80). Keskmine osavõtt 6 inimest (7).

Saldo aasta alguses 39 762 (s.h maja Tapa tee 5 müügist saadud tulu 25 000)

Tulud kokku 10 787 (s.h liikmeannetustest 2612, aastal 2021 6058)

Kulud kokku 33 684 (s.h vaimuliku tasu maksudega 6416)

Saldo aasta lõpuks 33 313 eurot.

Piiblivõti

Papüürus.

Vahemeremaades ja Aasias esimesel aastatuhandel laialt levinud kirjutusmaterjal. Arvatakse, et papüürust õpiti kasutama juba 4000 aastal eKr. Paberi eelkäijana oli papüürus kirjutusmaterjalina asendamatu. Seda saadakse papüürus-lõikheina (*Cyperus papyrus*) säisist. Taim kasvas laialdaselt eriti Niiluse orus, kus Egiptuse vaaraod tegid viimaks papüüruse tootmise enda monopoliks, mis oli ka Vana-Egiptuse peamisi eksporditartikleid.

Papüürusele on hea kirjutada tindiga, kuid sellel on ka puudusi: materjal on küllaltki habras, mistõttu seda ei saa kõita raamatuks. Seepärast on vanimad „raamatud“ papüürusest kirjarullid. Samuti ei talu papüürus niiskust ja säilib vaid kuivas kliimas. Siiski on säilinud just papüürusele kirjutatud vanim teadaolev Johannese evangeeliumi käsikiri (Bodmer Papyrus II) 150-200 aastast pKr. Fragmendil on Johannese evangeeliumi algus: „Alguses oli Sõna jne“

Allolev video kujutab papüüruspaberi valmistamist tänapäeval.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

XIV osa

Uus kooliaasta ja sügis töid uued algused. Juba teise septembri hommikul sõitis Toivo Ummelas Tartusse. Diina istus küla seltsimaja trepil ja vaatas, kuidas linnibuss teekäanaku taha kadus. Siis vupsas ta seltsimaja uksest sisse ja hakkas saalis klaverit mängima. See võtme unustamise lugu oli vaatamata kõigele kenasti lahenenud ja ka Holgeri suhtumine tüdrukusse oli pisut paremaks muutunud. Neiu tõusis klaveri tagant, kõndis saalist kiirel sammul välja ning piilus huviringi klassi uksest sisse. Pime Holger seisis akna juures ning harjutas flöödimängu. Diina oli üllatunud: „Holger! Mida sina siin veel teed? Kas sa ei peaks linnas olema?“

„Ei. Mina lähen Tallinna järgmisel nädalal. Mu paps vajab mind. Aga kuidas Pihlaka talus läheb? Pärast meie viimast käiku sinna ei ole ma Joonasest ja Vahurist midagi kuulnud. Tead sa midagi?“

„Ei. Mu vend läks täna kooli, Tartusse ja kui aus olla, siis olen ma tema käekäigu pärast natuke mures.“

„Miks?“

Diina hammustas alahuulde: „Vaata, ma püüan mõelda, kas nendest vana Reaalaine antud õpikutest oli Toitsile ikka mingi kasu, kui ta neisse vaid paar korda sisse vaatas?“

„Aa, nüüd ma mõistan. Ausalt, minu teada pole su vend kunagi eriline õppija olnud, kuigi nutikust tal jätkub, aga seda hoopis teiste asjade tarbeks. Mina jälle leian, et kõige parem õpetaja on elu ise. Saab oma kogemused kätte ja ongi kõik.“

Diina mõtles teisiti. Tõsi, sõbrad ja vägagi kokkukasvanud olid nad siin Nõgesnõmmel ju kõik, aga mingisugune kummaline ärevus ei andnud tütarlapsele rahu.

Holger jätkas:

„Diina, tegelikult olen ma sinuga juba ammu rääkida tahtnud, aga ei leidnud kuidagi parajat võimalust. Nüüd, kus su vend Toits terved nädalad Tartus on, kas oleks siis võimalik, et me tihedamini kokku võiksime saada? Viimasel ajal on nii palju juhtunud, ei tea, kuidas olla või mida teha. Ka minul on ju Eedi Pihlaka lahkumise pärast kurb meel ja...“ Poiss jäi poolelt sõnalt vait. Diina vaatas Holgerit pikalt. Ta oleks tahtnud naerma hakata, aga hetke olukord ei paistnud selleks kuidagi sobivat. Ta hakkas rääkima: „Mulle meeldiks väga sinuga tihedamini kokku saada, Holger, aga ära mõista mind valesti, kuid Joonasel on mind praegu rohkem vaja.“

„Järelikult ta siis ikka meeldib sulle?“ küsis noormees.

„Oh, ma ju ei tea! See kõik on nii segamini. Minu tunded on ka segamini, aga tal on epilepsia ja neil on isaga praegu kahekesi väga raske.“

Leinavatele inimestele tuleb toeks olla.“

„Ja, Diina, osalt olen ma sinuga isegi päri, aga reaalne elu, see on ju hoopis midagi muud! Olukorrad võivad muutuda tundide, mõnikord ka minutitega, asi on selles, et meil endil, sinul ja minul tuleb langetada õige otsus. Niisiis, vasta palun mu küsimusele, kas tahad sa minuga tihedamini aega veeta?“ Diinal käis kuum juga üle selja. Korraga tõusis ta kikkivarvule ja suudles pimedat poissi otse huultele. Noormees aga üllatus sellisest käitumisviisist veel enam. Ega ta ometi seda nüüd endale ette polnud kujutanud? Mis tähendasid siin kõik Joonased ja Toitsid, kui tütarlaps oli just teda praegu suudelnud, siin, rahvamaja suures saalis. Holger püüdis naeratada, aga märgistas selle asemel vaid suud. Diina punastas ja ütles siis: „Kuule, kutsume härra Tungla homme siia, rahvamajja. Teeme kohvilaua, räägime.“

Holger kallutas pea paremale küljele: „Kahtlen, kas ta tuleb. Tal nüüd ju palju asju ajada, kui lähendane inimene lahkunud.“

Noored rääkisid veel mõnda aega ja Diina jättis pimedada noormehe harjutama, kuid tema enda segased tunded ei jätanud teda siiski rahule. Kodumaja poole kõndides vaevas neiu kummaline küsimus: kas valikud, mida inimesed tihti teevad sõltuvad neist endist või näiteks hoopis Jumalast. Oli ta ju kuulnud lauset, et kui inimene teeb plaane, siis Jumal samal ajal naerab. Kas siinkohal pidas see nüüd paika või tuli lähtuda veel millestki, mida neiu ei osanud sõnadesse panna. Igaljuhul ei saanud ta aru, et oli kistud esimese armastuse võrku, kus ämblikutaolised niidid ta südame ümber võrku punuti ja sealsamas lõhuti. Neiu mõtles Joonas Pihlakale ja tema isale. Vahur oli kena, intelligentne ning lootusandev kunstnik, aga, miks siis oli nii, et enamuse kunstnike said kuulsaks alles pärast oma lahkumist? Igatpidi oli see Joonase ning tema isa jaoks nüüd keeruline olukord. Ja Joonas oli ju alati õelnud, kui väga ta oli oma vanaisast lugu pidanud ning teda kõigiti oma eeskujuks pidanud. Diina tabas end mõtlemast asjadele, millele mõtlevad temast palju vanemad inimesed, isiksused, kes töötavad Nõgesnõmmel kõlavate nimedega ametikohtadel ja ei pea ühe teismelise tüdruku kasvumuresid mitte millekski. Miks oleks pidanudki?

Diinal hakkas pea valutama. Holger, flöödimäng, rahvamaja kõik pöördusid tema kujutuspildis üheks halliks udutaoliseks koguks ning järgmisel hetkel varises Diina teeäärde maha. Ta avas silmad hetkel, kui Vahur Pihlakas teda õlgadest õrnalt raputas: „Helde taevas, armas laps, miks sa siin maas nii vedeled? Mis juhtus?“ Aga Diina ei suutnud vastata. Pikemalt mõtlemata võttis kunstnik tütarlapse kätele ja kandis Pihlaka tal raudsepiestega värvast sisse. Neiu ei teadnud enam üldse, mida mõelda. Ta lihtsalt tundis, et tal on korraga väga hea olla. Mõtted enam ei seganud, oli vaid piiritu, piiritu rahu. Järgneb...